

Sygn. akt V.2 Ka 707/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Monika Maj

w obecności Jędrzeja Gruszkowskiego Prokuratora Prokuratury Rejonowej
w R.

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2017 r.

sprawy:

E. Ż. /Ż./

syna J. i H.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, art. 191 § 1 kk, art. 226 § 1 kk, art. 278 § 1 kk, art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, art. 157 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 11 października 2016 r. sygn. akt II K 873/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. K. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 707/16

UZASADNIENIE

E. Ż. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od dnia 25 września 2015 roku do dnia 30 września 2015 roku w R., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie groził zabójstwem N. K., co wzbudziło w zagrożonej uzasadnioną obawę, że groźba ta zostanie spełniona, tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk;

II. w dniu 25 września 2015 roku w R., groził zabójstwem M. M. w celu zmuszenia jej do oddania nienależnej mu zaliczki w kwocie 23 złotych, jaka wpłacił na poczet złożonego zamówienia, tj. o czyn z art. 191 § 1 kk;

III. w dniu 1 października 2015 roku w R., groził zabójstwem M. M. w celu zmuszenia jej do wypłaty mu nienależnego odszkodowania w kwocie 5000 złotych za rzekomo odniesione obrażenia ciała, tj. o czyn z art. 191 § 1 kk;

IV. w dniu 1 września 2015 roku w R. groził zabójstwem A. C. w celu zmuszenia jej do szybszego załatwienia sprawy urzędowej w Ośrodku Pomocy (...) w postaci przyznania zasiłku pieniężnego, tj. o czyn z art. 191 § 1 kk;

V. w dniu 1 września 2015 roku w R., wyzywając słowami powszechnie uznanymi za obelżywe znieważył słownie pracownika Ośrodka Pomocy (...) w R. A. C. podczas i w związku z pełnieniem przez A. C. obowiązków służbowych, któremu w myśl art. 121 ust. 2 ustawy z dnia 12.03.2004 o Pomocy Społecznej przysługuje ochrona prawna należna funkcjonariuszowi publicznemu, tj. o czyn z art. 226 § 1 kk;

VI. w miesiącu wrześniu 2015 roku w R., wyzywając słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, znieważył słownie pracownika Ośrodka Pomocy (...) w R. R. J. podczas i w związku z pełnieniem przez R. J. obowiązków służbowych, któremu w myśl art. 121 ust. 2 ustawy z dnia 12.03.2004 o Pomocy Społecznej przysługuje ochrona prawna należna funkcjonariuszowi publicznemu, tj. o czyn z art. 226 § 1 kk;

VII. w dniu 21 października 2015, w R., groził zabójstwem R. J. co wzbudziło w zagrożonej uzasadnioną obawę, że groźba ta zostanie spełniona, tj. o czyn z art. 190 § 1 kk;

VIII. w dniu 29 września 2015, w R. w sklepie sieci Biedronka dokonał zaboru w celu przywłaszczenia artykułów spożywczych łącznej wartości 457,37 złotych, na szkodę (...) Sp. z o. o., tj. o czyn z art. 278 § 1 kk;

IX. w dniu 12 grudnia 2015 roku w R. groził zabójstwem D. K., co wzbudziło w zagrożonym uzasadnioną obawę, że groźba ta zostanie spełniona, przy czym w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk;

X. w dniu 12 grudnia 2015 roku w R. groził zabójstwem P. W., co wzbudziło w zagrożonym uzasadnioną obawę, że groźba ta zostanie spełniona, przy czym w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk;

XI. w dniu 12 grudnia 2015 roku w R. poprzez uderzenie z pięści w głowę spowodował u D. K. obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy z pourazowymi bólami głowy, co naruszyło czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas poniżej dni siedmiu, przy czym w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia tego czynu i pokierowania swoim postępowaniem, tj. o czyn z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Raciborzu wyrokiem z dnia 11 października 2016 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 873/15:

uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw opisanych w punkcie I i VII części wstępnej wyroku, przyjmując, że popełnił je w warunkach ciągu przestępstw i za to na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw opisanych w punkcie IX i X części wstępnej wyroku, przyjmując, że popełnił je w warunkach ciągu przestępstw i za to na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw opisanych w punkcie II, III i IV części wstępnej wyroku, przyjmując, że popełnił je w warunkach ciągu przestępstw i za to na podstawie art. 191 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw opisanych w punkcie V i VI części wstępnej wyroku, przyjmując, że popełnił je w warunkach ciągu przestępstw i za to na podstawie art. 226 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał go na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw opisanych w punkcie VIII części wstępnej wyroku, przyjmując, że stanowi no wykroczenie z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 119 § 1 kw skazał go na karę 7 dni aresztu;

na podstawie art. 119 § 4 kw orzekł obowiązek zapłaty równowartości ukradzionego towaru w wysokości 457,37 złotych na rzecz pokrzywdzonego (...) Spółki Akcyjnej;

uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 157 § 2 kk skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 91 § 2 kk połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności;

zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Prywatnej Kancelarii Adwokackiej adw. B. K. kwotę 1419,60 złotych w tym Vat tytułem zwrotu kosztów obrony urzędu;

na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci noża;

na podstawie art. 230 § 2 kpk orzekł zwrot płyty CD-R osobom uprawnionym;

na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie w dniach 23.11.2015 r. i 12.12.2015 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych.

Powyższy wyrok na podstawie art. 444 kpk zaskarżył obrońca oskarżonego, na korzyść E. Ż., w części tj. co do rozstrzygnięcia w przedmiocie kary. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 1,2 i 4 kpk przedmiotowemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 60 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk co do czynów opisanych w punktach IX, X, XI wyroku Sądu I instancji poprzez ich niezastosowanie oraz wymierzenie oskarżonemu za czyny opisane w pkt IX, X bezwzględnej kary 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn opisany w pkt XI wyroku bezwzględnej kary 3 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, gdy była podstawa do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary co do wskazanych czynów;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego E. Ż. oraz rozstrzygnięcie wszystkich występujących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;

3. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu poprzez wymierzenie łącznej bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji gdy była podstawa do wymierzenia kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie oskarżonemu kary z zastosowaniem nadzwyczajnego jej złagodzenia co do czynów opisanych w punktach IX, X i XI wyroku na zasadach określonych w art. 60 § 6 kk oraz wymierzenie oskarżonemu kary łącznej z zastosowaniem instytucji warunkowego zawieszenia, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Jednocześnie wniósł o zasądzenie kosztów obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, jako całkowicie bezzasadna.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd Rejonowy rozpoznając przedmiotową sprawę nie popełnił żadnych uchybień wskazanych w treści art. 439 § 1 kpk, które skutkowałyby uchyleniem zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic apelacji.

Odnosząc się do zarzutu obrazy prawa materialnego w pierwszej kolejności należy wskazać, iż przepis art. 60 § 1 kk nie jest przepisem o charakterze kategoriowym, albowiem nie nakłada na sąd obligatoryjnego obowiązku, a daje wyłącznie uprawnienie do zastosowania wobec sprawcy przestępstwa dobrodziejstwa jakim jest nadzwyczajne złagodzenie kary, między innymi w wypadkach wskazanych w ustawie. Bezspornym jest, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy uznał, iż oskarżony czynów opisanych w punkcie IX, X i XI dopuścił się w warunkach znacznie ograniczonej poczytalności. Przepis art. 31 § 2 kk zaś przewiduje możliwość zastosowania wobec takiego sprawcy nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego opisanych szczegółowo w punktach IX-XI części wstępnej wyroku, należy wziąć pod uwagę kwantyfikatory wskazane w art. 115 § 2 kk. Oskarżony popełniając przestępstwo z art. 190 § 1 kk naruszył ogólne dobro jakim jest wolność oraz indywidualne dobro jakim jest wolność od obaw, zastraszenia. Okolicznością łagodzącą jest zapewne rozmiar wyrządzonych przez oskarżonego szkód, który należy ocenić jako średni. Sprawca działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Jego zachowanie było agresywne, znajdował się pod wpływem alkoholu, motywowany był chęcią wywarcia wpływu na ochroniarzy w celu zaprzestania podjętych przez nich wobec niego czynności. Te czynniki stanowią zapewne okoliczności obciążające sprawcę. Dopuszczając się czynu z art. 157 § 2 kk sprawca naruszył dobro chronione prawem jakim jest zdrowie. Rozmiar szkody nie jest znaczny, albowiem sprawca swoim działaniem wywołał skutek w postaci lekkiego uszczerbku na zdrowiu u pokrzywdzonego D. K., co w ocenie Sądu stanowi okoliczność łagodzącą. Do okoliczności obciążających sprawcę niewątpliwie należy zaliczyć sposób i okoliczności popełnienia czynu, motywacje sprawcy. E. Ż. działał agresywnie, używając przemocy uderzył w głowę D. K., w celu wymuszenia na pokrzywdzonym zaprzestania przedsięwziętych wobec niego czynności. E. Ż. co prawda działał umyślnie jednakże z zamiarem ewentualnym tzn. godził się, iż swoim zachowaniem doprowadzić może u pokrzywdzonego do skutku w postaci lekkiego uszczerbku na zdrowiu. Słusznie Sąd I instancji stwierdził, iż stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów był wysoki. Oceniając stopień zawinienia sprawcy należy wziąć pod uwagę, co też uczynił Sąd Rejonowy, dowód w postaci opinii i opinii sądowo – psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych sądowych lekarzy medycyny specjalistów psychiatrii. W przedmiotowych opiniach stwierdzono, iż oskarżony w chwili popełnienia czynów opisanych w punkcie IX-XI części wstępnej wyroku miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i do pokierowania swoim postępowaniem, co skutkuje przyjęciem warunków art. 31 § 2 kk. Prawidłowo Sąd I instancji ustalił, iż E. Ż. czynów opisanych w punkcie IX i X części wstępnej wyroku dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw określonych w art. 91 § 1 kk. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności należy wskazać, iż Sąd Rejonowy w Raciborzu w sposób prawidłowy wymierzył E. Ż. w punkcie 2 i 7 zaskarżonego wyroku kary 3 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania. W ocenie Sądu odwoławczego wymierzone kary mieszczą się w ustawowych granicach zagrożenia, ich dolegliwość nie przekracza stopnia winy sprawy oraz stopnia szkodliwości popełnionego

przez niego czynów, a także czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Z tych względów wnioski obrońcy oskarżonego o wymierzenie kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie zasługiwały na uwzględnienie.

Nie można zgodzić się ze skarżącym, iż wymierzona kara łączną w wymiarze 8 miesięcy bezwzględnie pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmierna. W orzecznictwie wskazuje się, że pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą tj. niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Rażąca niewspółmierność kary występuje wówczas, gdy sąd pierwszej instancji w jaskrawy sposób nie skoreluje wymierzonej kary ze stopniem winy, społecznej szkodliwości czynu oraz z celami kary. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy rozważył wszystkie okoliczności zarówno łagodzące jak i obciążające oskarżonego, wpływające na wymiar kary, a określone w art. 53 kk. Orzekając o połączeniu kar jednostkowych Sąd zastosował system pełnej absorpcji, albowiem wymierzył karę łączną w wysokości najwyższej z orzeczonych kar jednostkowych. Wniosek skarżącego o wymierzenie oskarżonemu kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest całkowicie bezprzedmiotowy. Jak trafie zauważył Sąd Rejonowy wymierzona kara ma zapobiegać powrotowi oskarżonemu na drogę przestępstwa, wywołać zmianę jego postępowania w przyszłości oraz skłonić go do przestrzegania porządku prawnego. Przypomnieć należy, że oskarżony zarzucających mu przestępstw dopuścił się będąc uprzednio karany, co zatem dowodzi, że kary wolnościowe nie spełniają wobec oskarżonego swej funkcji prewencyjnej. Sąd Odwoławczy w pełni aprobuje pogląd Sądu Rejonowego, iż wdrażanie oskarżonego do przestrzegania prawa i norm społecznych powinno przebiegać w warunkach zakładu karnego, a biorąc pod uwagę nagminność i naganność zachowania oskarżonego nie pozwoliło na uwzględnienie wniosku oskarżonego o orzeczenie kary pozbawienia wolności z zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego jej zawieszenia, bowiem kara taka nie spełniłaby swoich celów. Bezsprzecznym jest, iż warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary nie jest wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Wobec powyższego nie zasługuje na uwzględnienie podnoszony przez apelującego zarzut obrazy przepisów prawa materialnego przy wymiarze kar jednostkowych, a to art. 60 § 1 kk i art. 32 § 2 kk, natomiast orzeczona wobec oskarżonego kara łączna 8 miesięcy pozbawienia wolności nie jest rażąco niewspółmierna.

Odnosząc się do zarzutu obrazy prawa procesowego, mającej wpływ na treść orzeczenia należy wskazać, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1999 roku, V KKN 459/99, publ. Lex, sformułowana w art. 4 zasada obiektywizmu (zwana niekiedy zasadą bezstronności) wymaga, aby organy procesowe badały i uwzględniały okoliczności bez kierunkowego (pozytywnego lub negatywnego) nastawienia do sprawy, zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. „Jest to osiągalne tylko wtedy, gdy przedmiotem zainteresowania, a następnie rozważań organu procesowego jest cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, bez pominięcia istotnych jego części”. Zasada wyrażona w powyższym przepisie stanowi ogólną wskazówkę, adresowaną do wszystkich organów postępowania. W judykaturze dominuje pogląd, zgodnie z którym o złamaniu dyrektywy zawartej w art. 5 § 2 kpk nie można mówić w sytuacji, w której Sąd dokonując oceny dwóch przeciwstawnych wersji dowodowych wybiera jedną z nich należycie, stosownie do wymogów art. 7 kpk i art. 410 kpk, ten wybór uzasadniając. O naruszeniu powołanego przepisu można by mówić dopiero wtedy, gdyby Sąd orzekający powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i mimo braku możliwości dowodowych prowadzących do ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego bądź wówczas, gdyby takie wątpliwości powinien był powziąć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2008 r., V KK 99/08, publ. Lex). Przepis art. 5 § 2 kpk nie ma bowiem odniesienia do wątpliwości, które ma w zakresie przeprowadzonego postępowania dowodowego któraś ze stron procesu karnego, a dotyczy wyłącznie wątpliwości, które mogłyby powstać po stronie Sądu co do interpretacji zgromadzonego materiału dowodowego i wskazuje, jak należy w takiej sytuacji postąpić (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2008 r., III KK 79/08, publ. Lex). Nie można więc zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

24 kwietnia 2008r., V KK 24/08, publ. Lex). Zaś jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 29 maja 2008 roku, V KK 99/08, publ. Lex, o naruszeniu art. 7 kpk można mówić w sytuacji wtedy, gdyby Sąd orzekający powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i mimo braku możliwości dowodowych prowadzących do ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego bądź wówczas, gdyby takie wątpliwości powinien był powziąć.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż nie sposób zgodzić się ze skarżącym, że Sąd Rejonowy obraził przepisy procedury, albowiem w przedmiotowej sprawie Sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, natomiast całość zebranego w sprawie materiału dowodowego poddał wszechstronnej ocenie, zgodnej z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, bez naruszenia zasad określonych w art. 7 kpk. Jak wynika z argumentacji zaprezentowanej przez Sąd I instancji w toku rozpoznania sprawy nie zostały powzięte przez Sąd wątpliwości, natomiast wyjaśnieniom oskarżonego Sąd dał wiarę jedynie częściowo, uznając, iż w pozostałej części stanowią one przyjętą przez niego linię obrony. Sam fakt, iż to, że ustalenia te były niekorzystne dla oskarżonego nie oznacza jednak, iż Sąd Rejonowy uchybił regule *in dubio pro reo*.

Sąd Rejonowy w pełni bezstronnie i obiektywnie rozważył wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a rozważania te zostały poparte stosowną i przekonującą argumentacją, w myśl art. 4 kpk. Podstawę wyroku, stosownie do treści art. 410 kpk, stanowił jedynie całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Uzasadnienie wyroku zostało sporządzone rzetelnie i wnikliwie, w sposób szczegółowy wskazuje, jakie fakty sąd uznał za udowodnione, a jakie za nie udowodnione i na jakich oparł się dowodach oraz z jakich względów nie uznał za wiarygodne dowodów przeciwnych, a zatem z całą pewnością spełnia ono wymogi określone w art. 424 kpk.

Z tych wszystkich względów nie można zgodzić z argumentami apelującego, które w swej istocie stanowią wyłącznie polemikę z dokonanymi w sprawie ustaleniami i ocenami Sądu I instancji.

Wobec bezzasadności podniesionych przez obrońcę oskarżonego zarzutów Sąd Odwoławczy nie uwzględnił jego wniosku o zmianę przedmiotowego wyroku. Sąd nie znalazł także podstaw do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, bowiem w ocenie Sądu nie zachodził żaden z przypadków określonych w art. 437 § 2 kpk. W konsekwencji w punkcie 1 sentencji Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W punkcie 2 sentencji na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. Z 2016 r. poz. 1714) zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. K. kwotę 516,50 złotych tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Na powyższą kwotę składa się wynagrodzenie w kwocie 420 złotych oraz kwota podatku od towarów i usług w kwocie 96,60 złotych.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego zwolniono go z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, jednocześnie obciążając nimi Skarb Państwa, o czym orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku.